

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 370

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 31 mai 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 128 din 16 aprilie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul de procedură civilă	1-3	Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de închidere a minelor și de atenuare a impactului social, semnat la București la 13 octombrie 1999	5-6
Decizia nr. 138 din 23 aprilie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673 ¹¹ din Codul de procedură civilă	3-5	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
514. — Hotărâre pentru aprobarea amendamentului convenit prin schimb de scrisori, semnate la București la 11 martie 2002 și la Zagreb la 22 martie 2002, între Guvernul României și Banca		701. — Ordin al ministrului finanțelor publice privind prospectele de emisiune ale certificatelor de trezorerie cu discount și ale obligațiunilor de stat cu dobândă lansate în luna iunie 2002	6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 128

din 16 aprilie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Vlad Mihai Cercel	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „M&P NAV” —

S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 1.815/MF/2001 al Curții de Apel Constanța.

La apelul nominal se prezintă Compania Națională „Administrația Canalelor Navigabile” — S.A. Constanța, prin consilier juridic, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Companiei Naționale „Administrația Canalelor Navigabile” — S.A. Constanța solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Arată că prin dispozițiile criticate se sancționează pasivitatea părâtului, acesta având obligația legală de a depune întâmpinare. Nu sunt încălcate prevederile constituționale privind accesul liber la justiție, acesta fiindu-i conferit părâtului prin procedura de citare. Nici dreptul la apărare

nu este încălcat, întrucât judecarea litigiilor comerciale trebuie să se realizeze cu celeritate, așa cum rezultă și din dispozițiile cuprinse în cap. XIV din Codul de procedură civilă.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. Consideră că este firesc ca părțile să cunoască de la început pretențiile lor reciproce, ca de altfel și judecătorul. Reglementarea legală este menită să asigure echilibrul procesual, necesar pentru realizarea unui proces echitabil și eficient.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 decembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 1.815/MF/2001, **Curtea de Apel Constanța a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Societatea Comercială „M&P NAV” — S.R.L. din Galați în cadrul unui recurs împotriva intimătei Compania Națională „Administrația Canalelor Navigabile” — S.A. Constanța.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1), art. 21, art. 24 alin. (1), art. 49 și 54 din Constituție. Astfel, prin sancțiunea decăderii pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a mai invoca excepții, altele decât cele de ordine publică, sancțiune prevăzută de dispozițiile art. 118 alin. 2 din Codul de procedură civilă, se încalcă dreptul la apărare și se îngrădește accesul liber la justiție, deoarece apărarea în instanță fără posibilitatea probațiunii este imposibil de conceput, o astfel de cauză neputând fi soluționată în mod corect și judicios.

De asemenea, autorul excepției consideră că această sancțiune constituie o restrângere a dreptului la apărare și a liberului acces la justiție, fără să existe vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 49 alin. (1) din Constituție și fără să existe proporționalitate între această sancțiune și situația care a determinat-o, și anume nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege. În ceea ce privește dispozițiile art. 118 alin. 3 din Codul de procedură civilă, acestea introduc o discriminare nejustificată între participanții la proces asistați de avocat și cei neasistați, „împărțindu-i în cetățeni cu apărător și cetățeni fără apărător”. În concluzie solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Curtea de Apel Constanța, exprimându-și opinia, apreciază că excepția invocată este întemeiată, întrucât aplicarea sancțiunii decăderii în cazul nedepunerii de către pârât, până la prima zi de înfățișare, a întâmpinării duce la concluzia că dreptul la apărare al pârâtului „este limitat, iar nu garantat, din moment ce pârâtul care nu a depus întâmpinare este decăzut din dreptul de a mai formula probatorii sau excepții în afara celor de ordine publică”. De asemenea, în materie comercială neexistând calea de atac devolutivă a apelului, rezultă că instanța va decide numai pe baza susținerilor și probatoriilor administrate de reclamant, fiind astfel încălcate prevederile „art. 24 din Constituție, precum și principiul contradictorialității, care guvernează procesul civil”. Și principiul egalității cetățenilor în fața legii este încălcat, întrucât prin dispozițiile atacate „se face o discriminare între participanții la proces, după cum aceștia sunt sau nu reprezentați de avocat”.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este nefondată, dispozițiile criticate asigurând un echilibru în ceea ce privește situația juridică a părților, evitându-se și amânarea nejustificată a procesului. De asemenea, depunerea întâmpinării este utilă și pentru instanța de judecată, care ia cunoștință, încă din faza inițială a procesului, de cererile și apărările părților, precum și de dovezile pe care se întemeiază acestea. Prin această reglementare se asigură și egalitatea de mijloace, de arme între părțile procesului, asigurându-se astfel respectarea exigențelor prevăzute la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil. Chiar dacă nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege este sancționată cu decăderea, totuși „pârâtul va putea discuta probele și temeinicia susținerilor reclamantului în condițiile prevederilor art. 171 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora partea decăzută din dreptul de a administra o probă va putea totuși să se apere discutând în fapt și în drept temeinicia susținerilor și a dovezilor părții potrivnice”. În ceea ce privește dispozițiile art. 118 alin. 3 din Codul de procedură civilă, acestea atenuază consecințele grave ale decăderii, în cazul în care pârâtul nu este reprezentat sau asistat de avocat. În final Guvernul apreciază că dispozițiile criticate se bazează pe prevederile art. 125 alin. (3) din Constituție, care dau în competența legiuitorului ordinar reglementarea procedurii de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere exprimat de către Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 118 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

„Întâmpinarea este obligatorie, afară de cazurile în care legea prevede în mod expres altfel.

Nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege atrage decăderea pârâtului din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică.

În cazul în care pârâtul nu este reprezentat sau asistat de avocat, președintele îi va pune în vedere, la prima zi de înfățișare, să arate excepțiile, dovezile și toate mijloacele sale de apărare despre care se va face vorbire în încheierea de ședință; instanța va acorda, la cerere, un termen pentru pregătirea apărării și depunerea întâmpinării.”

Prevederile constituționale invocate de autorul excepției în susținerea acesteia sunt următoarele:

— art. 15 alin. (1): „Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.”;

— art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;

— art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) *Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*“;
 — art. 24 alin. (1): *„Dreptul la apărare este garantat.”*;
 — art. 49: *„(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; destășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*“;

— art. 54: *„Cetățenii români, cetățenii străini și apatrizii trebuie să-și exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți.”*

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține că în cadrul procesului civil întâmpinarea este actul de procedură prin care pârâtul răspunde în scris pretențiilor formulate de reclamant prin cererea de chemare în judecată, arătând totodată apărările sale. Prin acest act reclamantul este pus în situația de a cunoaște apărarea și dovezile pe care se sprijină pârâtul, înlăturându-se astfel surpriza și realizându-se egalitatea în ceea ce privește poziția procesuală a părților.

Depunerea întâmpinării contribuie la urgentarea soluționării procesului, prin motivarea ei, prin arătarea dovezilor, față de care reclamantul, la rândul său, poate să își pregătească din timp apărarea, precum și prin faptul că de la început dă instanței posibilitatea de a cunoaște cadrul în care își va desfășura activitatea.

Curtea constată că dispozițiile art. 118 din Codul de procedură civilă, referitoare la întâmpinare, nu îngreunesc accesul la justiție, nu încalcă dreptul la apărare al pârâtului și nici egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților

publice, așa cum se susține în motivarea excepției de neconstituționalitate. În acest sens Curtea reține că pârâtul care nu a depus întâmpinarea în termenul prevăzut de lege are în continuare dreptul să se apere prin combaterea pretențiilor reclamantului și prin discutarea, în fapt și în drept, a susținerilor și a dovezilor adversarului, așa cum rezultă din dispozițiile art. 171 din Codul de procedură civilă. De asemenea, pârâtul va putea invoca în tot cursul procesului excepțiile de ordine publică.

Dispozițiile constituționale sunt respectate și prin posibilitatea pârâtului, prevăzută la art. 138 alin. 1 din Codul de procedură civilă, de a cere administrarea unor dovezi în sprijinul susținerilor sale în cazul în care nevoia dovezii ar reieși din dezbateri și partea nu o putea prevedea, atunci când administrarea dovezii nu pricinuieste amânarea judecării sau când dovida nu a fost cerută, în condițiile legii, din pricina neștiinței sau lipsei de pregătire a părții care nu a fost reprezentată sau asistată de avocat. Dispozițiile art. 103 din Codul de procedură civilă reprezintă o altă garanție a dreptului la apărare, dând posibilitatea părții care, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa, nu a efectuat un act de procedură în termenul prevăzut de lege de a solicita repunerea în termen.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției că dispozițiile art. 118 alin. 3 din Codul de procedură civilă ar contraveni principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, Curtea reține că, pe de o parte, aceste dispoziții constituie o altă garanție a dreptului la apărare, iar pe de altă parte, nu există identitate de situații, care să justifice aplicarea aceluiași regim juridic. Faptul că o persoană nu beneficiază de asistență juridică justifică acordarea unui tratament mai favorabil în raport cu o persoană care este reprezentată sau asistată de avocat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 118 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „M&P NAV” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 1.815/MF/2001 al Curții de Apel Constanța. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 aprilie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
 prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Vlad Mihai Cercel

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 138

din 23 aprilie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Nicolae Cochinescu — judecător
 Constantin Doldur — judecător
 Kozsokár Gábor — judecător
 Petre Ninosu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Ioan Vida — judecător
 Gabriela Ghiță — procuror
 Laurențiu Cristescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Eduard Galan în Dosarul nr. 8.560/2001 al Judecătoria Sectorului 4 București într-o cauză având ca obiect ieșirea din indiviziune.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Eduard Galan solicită admiterea excepției așa cum a fost formulată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că prevederile privind ieșirea din indiviziune nu încalcă nici o dispoziție din Constituția României sau din vreo convenție internațională ratificată de România, deoarece interesele tuturor părților sunt ocrotite în mod egal, fără nici un fel de discriminare. Solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 ianuarie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 8.560/2001, **Judecătoria Sectorului 4 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Eduard Galan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât lezează dreptul de proprietate al copărtașului. Coproprietarul care solicită să i se atribuie în natură imobilul este obligat să achite sulta pentru ceilalți coproprietari, ceea ce de multe ori îi este imposibil, mai ales că această obligație trebuie îndeplinită în termen de 6 luni, altfel își pierde proprietatea. Mai arată că în cazul în care s-a dispus vânzarea prin bună învoială, iar aceasta nu s-a realizat se prevede vânzarea imobilului prin intermediul executorului judecătoresc, or, pe calea executării silite nu se poate obține un preț bun. Consideră, în concluzie, că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și reglementărilor cuprinse la art. 3, 7 și la art. 25 alin. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și la art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 4 București, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată. Se arată că, potrivit art. 728 alin. 1 din Codul civil, „*Nimeni nu poate fi obligat a rămâne în indiviziune. Un coerede poate oricând cere împărțeala succesiunii, chiar când ar exista convenții sau prohibiții contrarii*“. De asemenea, instanța precizează că art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă acordă întâietate vânzării prin bună învoială, „soluție care este în concordanță cu principiul disponibilității procesuale și, numai dacă aceasta nu se poate realiza, instanța va dispune, prin încheiere, ca vânzarea să se efectueze prin intermediul executorului judecătoresc“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a Curții Constituționale a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este întemeiată, deoarece procedura prevăzută pentru sistarea stării de coproprietate corespunde principiului constituțional potrivit căruia „trebuie ocrotite în mod egal interesele legitime ale tuturor coproprietarilor, inclusiv atunci când ele constau în încetarea stării de coproprietate“. Mai arată că soluția adoptată prin textul de lege criticat nu

contravine Constituției, „ci, dimpotrivă, își are temeiul în textul art. 41 alin. (1), potrivit căruia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite prin lege“. Guvernul consideră că dispozițiile legale criticate sunt în concordanță și cu reglementările Declarației Universale a Drepturilor Omului și ale primului Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece „vânzarea bunului respectiv nu duce la pierderea dreptului coproprietarilor, ci la transformarea cotei fiecăruia într-un drept exclusiv asupra unei părți din suma de bani rezultată prin vânzare“.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă, care prevăd că:

„În cazul în care nici unul dintre coproprietari nu cere atribuirea bunului ori, deși acesta a fost atribuit provizoriu, nu s-au depus, în termenul stabilit, sumele convenite celorlalți coproprietari, instanța, prin încheiere, va dispune vânzarea bunului, stabilind, totodată, dacă vânzarea se va face de către părți prin bună învoială ori de către executorul judecătoresc.

Dacă s-a dispus ca vânzarea bunului să se facă de părți prin bună învoială, instanța va stabili și termenul în care aceasta va fi efectuată. Termenul nu poate fi mai mare de 6 luni. La împlinirea termenului părțile vor prezenta instanței dovezile vânzării.

În cazul în care vânzarea prin bună învoială nu se realizează în temeiul prevăzut de alin. 2, instanța, prin încheiere, va dispune ca vânzarea să fie efectuată de executorul judecătoresc.

Încheierile prevăzute în prezentul articol pot fi atacate separat cu apel. Dacă nu au fost astfel atacate, aceste încheieri nu mai pot fi supuse apelului o dată cu hotărârea asupra fondului procesului“.

Autorul excepției susține că aceste dispoziții legale sunt contrare prevederilor art. 41 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit cărora: „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor“.

Consideră, de asemenea, că dispozițiile legale criticate încalcă și unele reglementări din Declarația Universală a Drepturilor Omului, adoptată și proclamată de Adunarea generală a Organizației Națiunilor Unite prin Rezoluția 217A (III) din 10 decembrie 1948, și anume:

— Art. 3: „*Orice ființă umană are dreptul la viață, la libertate și la securitatea sa.*“;

— Art. 7: „*Toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul țării deosebite la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare.*“;

— Art. 25 alin. 1: „Orice persoană are dreptul la un nivel de viață corespunzător asigurării sănătății sale, bunăstării pro-prii și a familiei, cuprinzând hrana, îmbrăcăminte, locuința, îngrijirea medicală, precum și serviciile sociale necesare, are dreptul la asigurare în caz de șomaj, de boală, de invaliditate, văduvie, bătrânețe sau în alte cazuri de pierdere a mijloacelor de subsistență ca urmare a unor împrejurări independente de voința sa”, precum și prevederile art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, conform cărora: „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții sau a amenzilor”.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Reglementările invocate din Declarația Universală a Drepturilor Omului nu sunt incidente în cauză, întrucât drepturile omului prevăzute în aceste reglementări sunt diferite de cele la care se referă art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă. Dispozițiile legale criticate instituie un tratament juridic egal pentru toți coproprietarii, stabilind aceleași drepturi pentru toți, în ele negăsindu-se vreun privilegiu sau vreo discriminare. De asemenea, nu se poate reține că dispozițiile art. 673¹¹ din Codul de procedură

civilă ar leza dreptul de proprietate al vreunui dintre coproprietari, fiecare având drepturi egale asupra cotei ideale ce îi revine din bunul deținut în codevălmășie.

Unul dintre principalele atribute ale dreptului de proprietate este dreptul de dispoziție. În virtutea acestui drept fiecare coproprietar poate hotărâ în mod liber dacă dorește sau nu să rămână în indiviziune, iar ceilalți coproprietari nu se pot opune hotărârii celui care solicită încetarea stării de indiviziune. Încetarea acestei stări se poate realiza prin mai multe modalități, în principal: conform acordului de voință al coindivizorilor sau pe baza unei hotărâri judecătorești prin împărțirea în natură a bunului, când natura acestuia permite divizarea; prin atribuirea bunului în natură unuia sau unora dintre coproprietari ori prin vânzarea bunului și împărțirea prețului obținut. În cazul în care bunul este atribuit în natură unuia dintre coproprietari, dacă nu s-ar prevedea obligația acestuia de a achita celorlalți, într-un termen rezonabil, valoarea cotei ce le revine, în mod evident și direct ar fi lezat dreptul lor de proprietate.

Vânzarea bunului prin bună învoială a coproprietarilor constituie o modalitate deopotrivă echitabilă pentru toți, dar și aceasta trebuie realizată în cadrul unei limite de timp, stabilită de legiuitor la 6 luni, iar oponenta unuia dintre coproprietari, pentru motivul că prețul ce se poate obține nu este suficient de bun, ar putea leza drepturile și interesele celorlalți. Nerealizarea vânzării prin bună învoială nu poate împiedica finalizarea procedurii de încetare a stării de indiviziune, ci, dimpotrivă, constituie un motiv ce justifică aplicarea procedurilor executării silite.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, 2, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 673¹¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Eduard Galan în Dosarul nr. 8.560/2001 al Judecătoriei Sectorului 4 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 aprilie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea amendamentului convenit prin schimb de scrisori, semnate la București la 11 martie 2002 și la Zagreb la 22 martie 2002, între Guvernul României și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de închidere a minelor și de atenuare a impactului social, semnat la București la 13 octombrie 1999

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României și ale art. 5 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 11/2000 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de închidere a minelor și de atenuare a impactului social, în valoare de 44,5 milioane dolari S.U.A., semnat la București la 13 octombrie 1999, aprobată și modificată prin Legea nr. 168/2000, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă amendamentul convenit prin schimb de scrisori, semnate la București la 11 martie 2002 și la Zagreb la 22 martie 2002, între Guvernul României, prin Ministerul Finanțelor Publice, și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare la Acordul de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție

și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de închidere a minelor și de atenuare a impactului social, semnat la București la 13 octombrie 1999, potrivit căruia paragraful 1 din anexa nr. 1 „Tragerea sumelor din împrumut” se modifică și va avea cuprinsul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 23 mai 2002.
Nr. 514.

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu
Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu

ANEXĂ
(ANEXA Nr. 1)

TRAGEREA SUMELOR DIN ÎMPRUMUT

„A. Generalități

1. Tabelul de mai jos precizează categoriile de articole care vor fi finanțate din sumele împrumutului, alocarea sumelor împrumutului pe fiecare categorie și procentul cheltuielilor pentru pozițiile care vor fi astfel finanțate din fiecare categorie:

Categoria	Suma alocată din împrumut (exprimată în dolari S.U.A.)	Procentul din cheltuielile care vor fi finanțate
(1) Lucrări (cu excepția părții B1 a Proiectului)	26.200.000	78%
(2) Bunuri (cu excepția părții B1 a Proiectului)	2.500.000	100% din cheltuielile externe, 100% din cheltuielile locale (costuri ex-factory) și 85% din cheltuielile locale pentru alte articole achiziționate pe plan local
(3) Servicii de consultanță și pregătire	8.000.000	100%
(4) Credite în cadrul părții B1 a Proiectului	3.600.000	100%
(5) Plăți stimulative în cadrul părții B3 a Proiectului	1.500.000	100%
(6) Costuri operaționale adiționale	800.000	100% (cu excepția bunurilor produse pe plan local — 85%)
(7) Avans pentru pregătirea Proiectului	500.000	Suma datorată în cadrul secțiunii 2.02 b) din acest acord
(8) Nealocate	1.400.000	
TOTAL:	44.500.000*	

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind prospectele de emisiune ale certificatelor de trezorerie cu discount și ale obligațiunilor de stat cu dobândă lansate în luna iunie 2002

Ministrul finanțelor publice,
în baza Hotărârii Guvernului nr. 18/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările ulterioare,

având în vedere prevederile Legii datoriei publice nr. 81/1999, ale Convenției nr. 16.813/19/1998, ale Actului adițional nr. 8.013/1/din 23 iunie 2000, încheiate între Ministerul Finanțelor Publice și Banca Națională a României, și ale Regulamentului privind operațiuni cu titluri de stat derulate de către Banca Națională a României în calitate de agent al statului, emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă prospectele de emisiune ale certificatelor de trezorerie cu discount și ale obligațiunilor de stat cu dobândă lansate în luna iunie 2002, prevăzute în anexele nr. 1 și 2 care fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin intră în vigoare la data semnării lui.

Art. 3. — Direcția generală a trezoreriei statului va aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 28 mai 2002.
Nr. 701.

PROSPECT DE EMISIUNE
al certificatelor de trezorerie cu discount lansate în luna iunie 2002

Art. 1. — În luna iunie 2002 sunt scadente certificatele de trezorerie seriile F2 06.06.2002, F5 13.06.2002, L5 13.06.2002, F8 20.06.2002, C4 20.06.2002, L10 27.06.2002, C7 27.06.2002 și obligațiunile de stat cu dobândă seria 2002/ VAL 1 BCR.

În vederea refinanțării acestora Ministerul Finanțelor Publice anunță pentru luna iunie 2002 programul emisiunilor certificatelor de trezorerie cu discount, astfel:

Seria	Data licitației	Data emisiunii	Data scadenței	Numărul de zile	Valoarea emisiunii — lei —
F1 05.06.2003	4 iunie 2002	6 iunie 2002	5 iunie 2003	364	800.000.000.000
F2 12.12.2002	11 iunie 2002	13 iunie 2002	12 decembrie 2002	182	1.000.000.000.000
F3 12.06.2003	11 iunie 2002	13 iunie 2002	12 iunie 2003	364	1.200.000.000.000
F4 19.09.2002	18 iunie 2002	20 iunie 2002	19 septembrie 2002	91	400.000.000.000
F5 19.06.2003	18 iunie 2002	20 iunie 2002	19 iunie 2003	364	500.000.000.000
F6 26.12.2002	25 iunie 2002	27 iunie 2002	26 decembrie 2002	182	500.000.000.000
F7 26.06.2003	25 iunie 2002	27 iunie 2002	26 iunie 2003	364	500.000.000.000

Ministerul Finanțelor Publice își rezervă dreptul ca valorile împrumutate aferente seriei să fie majorate sau micșorate până la anularea emisiunilor, în funcție de necesitățile de finanțare a contului general al trezoreriei statului și de nivelul randamentului înregistrat la data licitației.

Art. 2. — Metoda de vânzare este licitația, care va avea loc pentru fiecare serie de certificate de trezorerie cu discount la datele menționate în tabelul de mai sus, iar adjudecarea se va face după metoda cu preț multiplu.

Art. 3. — Ofertele de cumpărare sunt de tip competitiv și vor cuprinde valoarea nominală, costul total, rata discountului, prețul și randamentul.

Se admite defalcarea valorii totale în maximum 5 tranșe valorice la rate diferite ale randamentului.

Prețul și randamentul se vor calcula utilizându-se următoarele formule:

$$P = \frac{1 - (d \times r)}{360}$$

și

$$y = \frac{r}{P},$$

în care:

P = prețul titlului cu discount, exprimat cu șase zecimale;

d = numărul de zile până la scadență;

r = rata discountului;

y = randamentul (rata dobânzii).

Fiecare ofertă va fi de minimum 100.000.000 lei.

Valoarea nominală individuală a unui certificat de trezorerie cu discount este de 10.000.000 lei.

Nu sunt acceptate ofertele necompetitive.

Art. 4. — Certificatele de trezorerie cu discount pot fi cumpărate de către intermediari autorizați să tranzacționeze titluri de stat pe piața primară, care vor depune oferte atât în cont propriu, cât și în contul clienților lor, persoane juridice.

Certificatele de trezorerie cu discount mai sus menționate nu se adresează persoanelor juridice nerezidente în România.

Art. 5. — Ofertele de cumpărare se depun la Banca Națională a României în ziua licitației, până la ora 12,00.

Art. 6. — Rezultatul licitației va fi stabilit în aceeași zi, la sediul Băncii Naționale a României, de către comisia de licitație constituită în acest scop și va fi dat publicității.

Art. 7. — Plata certificatelor de trezorerie cu discount se va face la data emisiunii, prin debitarea contului cumpărătorului, deschis la Banca Națională a României, cu suma reprezentând costul total al certificatelor de trezorerie cu discount cumpărate.

Art. 8. — Răscumpărarea certificatelor de trezorerie cu discount se va face la data scadenței, prin creditarea contului deținătorului cu suma reprezentând valoarea nominală totală a certificatelor de trezorerie cu discount.

Art. 9. — Regimul fiscal al titlurilor de stat prevăzute la art. 1 este reglementat de legislația în vigoare.

PROSPECT DE EMISIUNE
al obligațiunilor de stat cu dobândă lansate în luna iunie 2002

Art. 1. — În vederea finanțării și refinanțării datoriei publice interne Ministerul Finanțelor Publice anunță pentru luna iunie 2002 programul emisiunilor obligațiunilor de stat cu dobândă, astfel:

Seria	Data licitației	Data emisiunii	Data scadenței	Numărul de zile	Valoarea emisiunii — lei —
SERIA O.S. 06.06.2004	4 iunie 2002	6 iunie 2002	6 iunie 2004	731	300.000.000.000
SERIA O.S. 13.06.2004	11 iunie 2002	13 iunie 2002	13 iunie 2004	731	300.000.000.000
SERIA O.S. 20.06.2004	18 iunie 2002	20 iunie 2002	20 iunie 2004	731	400.000.000.000

Ministerul Finanțelor Publice își rezervă dreptul ca valoarea împrumutată aferentă seriei să fie mărită sau micșorată până la anularea emisiunii, în funcție de necesitățile de finanțare a contului general al trezoreriei statului și de nivelul dobânzii (randamentului) înregistrate la data licitației.

Art. 2. — Metoda de vânzare este licitația care va avea loc la datele menționate în tabelul de mai sus, iar adjudecarea se va face după metoda cu preț uniform.

Art. 3. — Ofertele de cumpărare sunt de tip competitiv și vor cuprinde valoarea nominală totală și individuală, rata dobânzii (randamentul) și numărul de titluri de stat.

Se admite defalcarea valorii totale în maximum 5 tranșe valorice la rate diferite ale dobânzii (randamentului).

Dobânzile se vor calcula și se vor plăti anual la datele de: 6 iunie 2003, 13 iunie 2003, 20 iunie 2003 și, respectiv, 6 iunie 2004, 13 iunie 2004 și 20 iunie 2004, conform următoarei formule:

$$D = d \times v \times \frac{z}{365/366},$$

în care:

D = dobândă;

v = valoarea nominală totală;

z = numărul de zile pentru care se calculează dobânda;

d = rata dobânzii (randamentul).

Fiecare ofertă va fi de minimum 100.000.000 lei.

Valoarea nominală individuală a unei obligațiuni de stat cu dobândă este de 10.000.000 lei.

Nu sunt acceptate ofertele necompetitive.

Art. 4. — Obligațiunile de stat cu dobândă pot fi cumpărate de către intermediari autorizați să tranzacționeze titluri de stat pe piața primară și secundară, care vor depune oferte atât în cont propriu, cât și în contul clienților lor, persoane juridice.

Obligațiunile de stat cu dobândă mai sus menționate nu se adresează persoanelor juridice nerezidente în România.

Art. 5. — Ofertele de cumpărare se depun la Banca Națională a României în ziua licitației, până la ora 12,00.

Art. 6. — Rezultatul licitației va fi stabilit în aceeași zi, la sediul Băncii Naționale a României, de către comisia de licitație constituită în acest scop și va fi dat publicității.

Art. 7. — Plata obligațiunilor de stat cu dobândă se va face la data emisiunii, prin debitarea contului cumpărătorului deschis la Banca Națională a României cu suma reprezentând valoarea nominală totală a obligațiunilor de stat cu dobândă.

Art. 8. — Răscumpărarea obligațiunilor de stat cu dobândă se va face la data scadenței, prin creditarea contului deținătorului cu suma reprezentând valoarea nominală totală a acestora, plus dobânda aferentă. În situația în care datele de plată a cuponului sau data scadenței sunt zile nelucrătoare, plățile se vor face în ziua lucrătoare imediat următoare, fără obligarea la dobânzi moratorii.

Art. 9. — Regimul fiscal al titlurilor de stat prevăzute la art. 1 este reglementat de legislația în vigoare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro